

تعمید آب برای کودکان چرا؟

«دیدگاه کلیسای انجیلی»

در کلیساهای پروتستان، تعمید یکی از دو آیین مقدس کلیسا (همراه با عشای ربانی) به شمار می‌آید که مسیح شخصاً آن را مقرر فرموده است (متی ۱۹:۲۸).

در مورد مفهوم تعمید در کتاب مقدس و در کلیساهای مختلف، برداشتهای گوناگونی وجود دارد. بعضی آن را عامل تطهیر و شستشو و آمرزش گناهان می‌دانند (لوقا ۳:۳). این اصل، تنها نکته مرتب با طهارتها و شستشوهایی عهد عتیق (مزمور ۷:۵۱؛ حزقیال ۲۵:۳۶) و با تعمید یحیی و عیسی (یوحنا ۳:۲۵-۲۶) است. از بسیاری آیات، کاملاً واضح است که تعمید نشانه‌ای است از طهارت و پاکی روحانی (اعمال ۲:۳۸؛ ۱۶:۲۲؛ اول قرنتیان ۶:۱۱؛ تیطس ۳:۵؛ عبرانیان ۱۰:۲۲؛ اول پطرس ۳:۲۱). تمام تأکیدها بر این نکته است، اما تأکید بسیار بر این نکته، باعث می‌شد که افرادی مانند قسطنطین، تعمید گرفتن را تا آخر عمر به تعویق اندازند، بدین منظور که تا جایی که ممکن است تمام گناهان زندگی‌شان شسته شوند! در حالی که گناهان ما در خون مسیح شسته شده و آمرزیده می‌گردند و تعمید صرفاً نشانه‌ای از این طهارت روحانی است.

بعضی آن را نشانه ایمان آوردن شخص و اعتراف او به مسیح می‌دانند (مرقس ۱۶:۱۶). اما تجربه نشان داده که هر تعمید یافته‌ای را نمی‌توان ایماندار حقیقی به مسیح محسوب کرد. ایمان و نجات را باید در ثمره عملی و تداوم آن مورد قضاوت قرار داد؛ نه در صرف تعمید آب.

بعضی می‌گویند که تعمید نشانه‌ای است از مرگ و مدفون شدن با مسیح و قیام با او در حیات تازه (رومیان باب ۶). در این مورد هم باید پذیرفت که بندرت پیش می‌آید که شخصی به محض ایمان آوردن و یافتن تولد تازه، تعمید بگیرد و شهادت دهد که از گناه به

حیات منتقل شده است. اغلب نوایمانان، مدتها پس از ایمان آوردن تعمید می‌یابند. پس چنین حالت سمبلیکی را هم از مفهوم تعمید، نمی‌توان بسیار مهم و حیاتی شمرد.

کلیساهای اصلاح شده (کلیساهای کالوینیست و پرزبیتری)، بر این مفهوم تعمید آب تأکید دارند که آن نشانه‌ای است از ورود به عهد جدید؛ مشابه ختنه که نشانهٔ ورود به عهد عتیق بود.

مسیح بعد از قیامش، یعنی پس از اتمام کار کفاره، تعمید را برقرار کرد. همهٔ آنانی که شاگرد او گردیدند، باید به نشانهٔ ورودشان به یک رابطهٔ جدید، تعمید می‌گرفتند. به رسولان دستور داده شد که «به (در) اسم پدر، پسر و روح القدس» تعمید دهند. این امر بدین معنی بود که آنها باید نوایمانان را در این رابطهٔ جدید با خدای تثلیث تعمید دهند؛ نه اینکه صرفاً به اعتبار نام تثلیث عمل تعمید انجام گردد. تعمید باید نمایانگر این حقیقت می‌بود که آنها از طریق ایمان، وارد ارتباط تازه‌ای با خدا شده‌اند. در حالی که مسیح تمایلی نداشت که دستوری برای تعمید، تجویز کند، بعدها هنگامی که کلیسا لزوم یک قاعده را احساس کرد، چیزی بهتر از همان جمله‌ای که به هنگام برقراری این آیین بر زبان مسیح آمده بود، نیافت. همین فرمول، از ابتدای قرن دوم، مورد استفاده بود.

در مورد شیوهٔ مناسب برای تعمید، باپتیست‌ها معتقدند که غوطه‌ور شدن یا فرو رفتن در آب در پی تولد تازه، تنها شیوهٔ مناسب برای تعمید است؛ چون این رسم باید نشانه‌ای باشد از مرگ و قیام روحانی شخص ایماندار. اما کلیساهای اصلاح شده به مفهوم آیینهای مقدس بیش از شکل ظاهری آن توجه دارند. اعتقاد این کلیساها بر این است که چون ایدهٔ بنیادی ورود به عهد باید در این رسم به ظهور رسد، شیوهٔ تعمید، کاملاً بی‌اهمیت است (در مورد عشای ربانی هم مفهوم آن مورد توجه است، نه چگونگی برگزار کردن آن). عیسی مسیح روش خاصی را برای تعمید تجویز نکرد و کتاب مقدس هم هرگز بر شیوه‌ای خاص، اصرار ندارد. کلمه‌ای که توسط عیسی به کار رفته، لزوماً به معنی «فرو بردن» نیست بلکه می‌تواند «پاک کردن توسط شستن» هم معنی دهد. ممکن و محتمل است که بعضی موارد ذکر شده در کتاب مقدس، تعمید توسط فرو بردن در آب بوده است؛ هر چند که حتی در یکی از این موارد هم، این موضوع، قطعی نیست. از همان دوره‌های اولیهٔ کلیسا، تعمید دادن توسط پاشیدن و ریختن آب، به همان اندازهٔ تعمید دادن به وسیلهٔ فرو بردن در آب، مرسوم بوده است. در دوران عهد عتیق، اگر نه عموماً اما غالباً، تطهیر توسط پاشیدن انجام می‌گرفت (اعداد ۸:۷؛ ۱۳:۱۹ و ۱۸-۲۰؛ مزمو ۷:۵۱؛ حزقیال ۲۵:۳۶؛ عبرانیان ۹:۱۰ و ۱۳). مطمئناً تعمید با روح، توسط فرو رفتن و غوطه‌ور شدن، صورت پذیرفت (متی ۳:۱۱؛ اول قرن‌تیان ۳:۱۱) و نیز تعمیدهای مذکور در لوقا ۱۱:۳۷-۳۸؛ ۵۰:۱۲؛ اول قرن‌تیان ۱۰:۱-۲. چنین به نظر نمی‌رسد که تودهٔ مردمی که برای تعمید به نزد یحیی هجوم آوردند و

یا سه هزار ایمان آورنده در روز پنطیکاست، همه توسط فرو رفتن در آب تعمید گرفته باشند. همچنین به نظر نمی‌رسد که شیوه تعمیدهای مذکور در اعمال ۹: ۱۸؛ ۱۰: ۴۷؛ ۱۶: ۳۳-۳۴ هم اینگونه بوده است. گاهی گفته شده که احیا و پاکی روحانی توسط پاشیدن حادث می‌گردد (حزقیال ۲۵: ۳۶؛ عبرانیان ۱۰: ۲۲).

در مورد اشخاص شایسته برای یافتن تعمید، اعتقاد کلیساهای اصلاح شده بر این است که تعمید شامل حال دو گروه می‌شود؛ بزرگسالان و اطفال.

۱ - تعمید بزرگسالان: تعمید، به ایمانداران و فرزندان آنها اختصاص دارد. وقتی عیسی، فرمان اعظم خود را به شاگردانش عطا فرمود و به آنها دستور داد تا از همه ملل برای او شاگردانی تربیت کنند و آنان را در نام خدای تثلیث تعمید دهند، بی‌شک در وهله اول منظورش تعمید بزرگسالان بود، چون آنها فقط می‌توانستند کار بشارتی خود را با بزرگسالان آغاز کنند. این دستور او، هر چند به روشنی اظهار نشده، اما متضمن این است که در مورد تعمید بزرگسالان، قبل از هر چیز باید اعتراف به ایمان، عملی گردد (مرقس ۱۶: ۱۶). در روز پنطیکاست، آنانی که سخن پطرس را پذیرفتند، تعمید یافتند (اعمال ۲: ۴۱). در مورد خواجه‌سرای حبشی (اعمال ۸: ۳۷) که در بعضی نسخه‌های خطی یافت نمی‌گردد) و نیز مورد زندانبان در فیلیپی، تعمید بعد از ایمان آوردن، انجام پذیرفته است. پس کاملاً شایسته است که کلیسا از تمام بزرگسالانی که خواهان یافتن تعمید هستند، بخواهد که به ایمان خود اقرار و اعتراف کنند. وقتی چنین اعترافی به عمل می‌آید، با توجه به همان ظاهرش از سوی کلیسا پذیرفته می‌گردد؛ مگر اینکه دلایل موجهی برای شک در صحت آن وجود داشته باشد. وظیفه کلیسا این نیست که در اسرار قلبی اشخاص دخالت و کاوش کند و چنین اعترافی را رد کند. مسئولیت بر دوش کسی است که به ایمان خود معترف است.

۲ - تعمید اطفال: در عین حال که راجع به قانونی بودن تعمید ایمانداران بزرگسال، توافق عمومی وجود دارد، این اتفاق آرا درباره صحیح بودن تعمید فرزندان آن ایمانداران موجود نیست. بابتیستها منکر حق اطفال برای یافتن تعمید هستند. در مورد تعمید اطفال، به چند نکته باید توجه داشت:

الف - اساس کتاب مقدسی برای تعمید اطفال: هیچ دستور روشنی مبنی بر تعمید اطفال در کتاب مقدس وجود ندارد و حتی یک نمونه نیست که صراحتاً به تعمید یافتن بچه‌ها اشاره داشته باشد. اما این امر، لزوماً حاکی از این نیست که تعمید اطفال، کاری غیر کتاب مقدسی است. اساس کتاب مقدس برای تعمید اطفال در قسمتهای ذیل موجود است:

(۱) عهدی که با ابراهیم بسته شد، ابتدا یک عهد روحانی بود؛ هر چند جنبه قومی هم داشت. و ختنه، نشانه و مهر این عهد روحانی به شمار می‌آمد. ماهیت روحانی این عهد، با تفسیر وعده‌های آن در

عهد جدید (رومیان ۱۶:۴-۱۸؛ دوم قرن‌تیان ۱۶:۶-۱۸؛ غلاطیان ۸:۳-۹ و ۱۴ و ۱۶؛ عبرانیان ۸:۱۰؛ ۱۱:۹-۱۰ و ۱۳) و با اهمیت روحانی نسبت داده شده به ختنه (تثنیه ۱۰:۱۶ و ۳۰:۶؛ ارمیا ۴:۴ و ۹:۲۵-۲۶؛ اعمال ۱:۱۵؛ رومیان ۲:۲۶-۲۹ و ۴:۱۱؛ فیلیپیان ۳:۲؛ غلاطیان ۳:۸)، به اثبات رسیده است.

۲) این عهد، هنوز هم معتبر است و از نظر اصل و ماهیت با «عهد جدید» در عصر حاضر، برابر است. بحث پولس در رومیان ۱۳:۴-۱۸ و غلاطیان ۳:۱۵-۱۸ بر این است که آن عهد با اعطای شریعت، عوض یا منسوخ نشده و نیز اینکه مسیح و آنانی که در مسیح هستند، همان فرزندان هستند که وعده عهد خدا با ابراهیم، شامل حال آنها می‌گردد. پس بر طبق این وعده، ایمانداران عهد جدید، وارثان هم هستند. نویسنده عبرانیان نیز از تغییر ناپذیری و پابرجا بودن آن عهد، سخن می‌گوید (عبرانیان ۶:۱۳-۱۸).

۳) فرزندان هم در برکات عهد، سهیم بودند و به همین دلیل ختنه را به عنوان نشانه و مهر آن بر خود می‌پذیرفتند. هر گاه عهد، تجدید می‌شد، اطفال هم حضور می‌داشتند (تثنیه ۲۹:۱۰-۱۳؛ یوشع ۸:۳۵؛ دوم تواریخ ۲۰:۱۳) و جزئی از جماعت قوم محسوب می‌گشتند (دوم تواریخ ۲۰:۱۳؛ یوئیل ۲:۱۶). از دید وعده‌های عظیم در عهد عتیق (اشعیا ۵۴:۱۳؛ ارمیا ۳۴:۳۱؛ یوئیل ۲:۲۸)، کنار گذاشته شدن اطفال در عهد جدید، غیر قابل قبول است.

۴) در عهد جدید، تعمیم به عنوان نشانه و مهر ورود به عهد فیض، جایگزین ختنه شده است. ختنه به کناری نهاده شده بود (اعمال ۱:۱۵-۲ و ۲۱:۲۱؛ غلاطیان ۲:۳-۵ و ۵:۲-۶ و ۶:۱۲-۱۳ و ۱۵) و اگر تعمیم جایش را نمی‌گرفت، اکنون هیچ آیینی برای ورود به عهد وجود نمی‌داشت. اما مسیح بوضوح این آیین را بدین منظور برقرار کرد (متی ۱۹:۲۸-۲۰؛ مرقس ۱۶:۱۵-۱۶). این آیین، از نظر مفهوم روحانی به عنوان برداشتن گناه، با ختنه مطابقت دارد (اعمال ۲:۳۸؛ اول پطرس ۳:۲۱؛ تیطس ۳:۵). علاوه بر این، با وعده داده شده در اعمال ۲:۳۹ هم مرتبط است. در آخر، کولسیان ۲:۱۱-۱۳ نیز بروشنی بر این فرض که تعمیم جای ختنه را گرفته است، تأکید می‌کند. پس بیرون نگهداشتن فرزندان عهد جدید از وعده‌های عهد، مستلزم اظهار صریح و روشن کلام خداست، در حالی که عکس آن یافت می‌گردد (اعمال ۲:۳۹؛ متی ۱۹:۱۴؛ اول قرن‌تیان ۷:۱۴).

۵) دلایلی موجود است که می‌توان باور داشت حتی در دوره رسولان هم گاهی بچه‌ها همراه با والدینشان تعمیم می‌یافتند. زبان عهد جدید با وضوح کامل، بر تداوم موقعیت قبلی اطفال در عهد قدیم صحه می‌گذارد (متی ۱۹:۱۴؛ اعمال ۲:۳۹؛ اول قرن‌تیان ۷:۱۴). بطور مکرر اشاره شده که همه اهل خانواده شخص ایماندار، تعمیم می‌گرفتند و این امر به عنوان کاری بدیهی ذکر شده است (اعمال ۱۶:۳۳). کاملاً طبیعی است فرض کنیم که در بعضی از این خانواده‌ها، اطفال هم بودند. از این اطمینان داریم که در قرن دوم،

تعمید، شخص تعمیدگیرنده را عضوی از مسیح، کاهن، نبی و پادشاه می‌سازد. اما بنا به خواست خداوند شخص تعمیدگیرنده کوچک و ناتوان باقی می‌ماند و قدرتش را تنها مدیون روح است که خداوند بطور رایگان به او می‌دهد

مسح روغن

در مشرق زمین روغن زیتون مصارف زیادی داشته است از جمله در آشپزی و همچنین برای سوخت چراغهای روغنی و چرب کردن و حفاظت پوست استفاده می‌شده است. به یاد داشته باشیم که مسح با روغن معطر جزو آیین مهمان نوازی و به منظور تکریم مهمانی‌گرمی بوده است (مزامیر ۵:۲۳؛ لوقا ۷:۴۶). تمام پادشاهان اورشلیم در روز جلوسشان به تخت پادشاهی مسحی که آنان را وقف خدا می‌نمود، دریافت می‌کردند (پادشاهان ۱:۳۹-۴۰؛ ۱ سموئیل ۱۶:۱-۱۳). به همین دلیل نام مسیح یعنی مسح شده را به ایشان می‌دادند. پس از تبعید، در غیبت پادشاه کاهن بزرگ بر تمام قوم حاکم بود و بنابراین مسح می‌شد (لاویان ۱:۲۱-۲؛ اشعیا ۶۱:۱-۳؛ ۲ مکابیان ۱:۱۰).

به چه منظور در عهد جدید اولین مسیحیان نام مسیح را به عیسی می‌دهند؟ این مسح در رابطه با حضور روح القدس در او است که خصوصاً در هنگام تعمید آشکار می‌شود (اعمال ۴:۲۷، ۱۰:۳۸). امروزه تعمید یافتگان (سپس تأییدشدگان) با علامت صلیبی که با روغن تقدیس بر آنها می‌کشند، متمایز می‌شوند. این مسح روغن معطر، تقدیس و تعلق قطعی به عیسی مسیح، کاهن، نبی و پادشاه را نشان می‌دهد.

چراغ روشن

چراغ روشن نشانه زندگی، خوبی و نیکی در مقابل ظلمات (مرگ، بدی و شرارت) است. نور همواره در ارتباط با خدا آمده است. مفهوم این نور را در موارد گوناگون چون مزامیر ۲:۱۰۴، ۱۱۹:۱۰۵؛ خروج ۱۳:۲۱، ۲۷:۲۰ بررسی کنید.

در عهد جدید مسیح نور جهان است (یوحنا ۸:۱۲). پولس و یوحنا مسیحیان را دعوت به زندگی در پسر نور می‌کنند (۱ تسالونیکیان ۵:۵؛ افسسیان ۵:۸-۹؛ ۱ یوحنا ۱:۵-۷). آیا تمثیل‌هایی را که از چراغ روشن در شب سخن می‌گویند به خاطر می‌آورید؟

امروزه وقتی شمعی را به دست تعمیدگیرنده یا والدینش می‌دهند برای یادآوری نور قیام، شمع شب عید قیام است چرا که مسیح با رستاخیزش بر ظلمات پیروز شده است. کتاب به چه چیزی اشاره می‌کند وقتی می‌گوید، «بدین طریق خداوند بیاید (شخص تعمید یافته) می‌تواند با تمام مقدسین آسمان در ملکوت به استقبالش رود. (لوقا ۱۲:۳۵-۳۸؛ متی ۱:۲۵-۱۳).

لباس سفید

لباس سفید، بافته شده از پارچه کتان گران قیمت است و جشن و شور (جامعه ۹:۸) و لباسهای کاهنین در معبد (خروج ۲۹:۳۸) را به

یاد می آورد. آیا سفید، رنگی نورانی که بهتر از هر رنگی دیگر حضور خداوند را می نمایاند نیست؟ (دانیال ۹:۷)

آیا این سمبل کمکی به فهمیدن مرقس ۳:۹ می کند؟ در چه مثلی در برداشتن لباس مخصوص از مهمانان خواسته شده است؟ (متی ۱۱:۲۲-۱۵). مکاشفه از جامه سفید بسیار سخن می گوید (مکاشفه ۳:۴-۵، ۹:۷ و ۱۳ و ۱۴، ۱۹:۸-۱۴، ۲۲:۱۴). آیا در این موارد ارتباطی با تعمید وجود دارد؟ امروزه تعمیدگیرنده به چه مفهومی لباس سفید در بر می کند؟

راز تعمید

«دیدگاه کلیسای ارتدکس»

از صلیب و رستاخیز مسیح تا تعمید ما

قریب دو هزار سال پیش خداوند ما عیسی به صلیب کشیده شد و بعد از آن از مرگ برخاست. امروزه چگونه این رویداد با ما ارتباط پیدا می کند؟ چگونه «آمزش گناهان» که عیسی به خاطر آن بر صلیب تن به مردن داد به صورت بخشش گناهان ما در می آید؟ چگونه «زندگی جاویدان» عیسی رستاخیز کرده که دیگر «هرگز نمی میرد» تبدیل به زندگی جاویدان ما می شود؟ چگونه پیروزی عیسی مسیح بر مرگ، ما را از مرگ می رهاوند؟ چگونه آنچه را خداوند ما عیسی برای انسانهایی که «آنقدر آنها را محبت نمود»، انجام داد می تواند برای انسانهای زمان ما سودمند واقع شود؟ چطور می توانیم «عطیه خدا» را که او جهت آوردن آن آمده بود، واقعاً پذیرا باشیم؟ چگونه «راز» صلیب و رستاخیز ما را در بر می گیرد؟ و چگونه آن را از آن خود سازیم تا اینکه رستاخیز وی رستاخیز ما نیز بشود، تا اینکه اتحاد وی با پدر خود باعث آشتی ما با خدا گردد، تا اینکه زندگی وی زندگی ما هم بشود؟ جواب این سؤالات در «قانون ایمان» تنها با یک جمله کوتاه داده می شود: «اعتقاد داریم به یک تعمید برای آمزش گناهان». تعمید است که مرگ و رستاخیز مسیح را در وجود ما حاضر ساخته آنها را در ما فعال می سازد. از طریق تعمید ما در مرگ او متحد می شویم تا در رستاخیزی وی شرکت نماییم (ر. ک رومیان ۶) و این تعمید است که ما را با مسیح رستاخیز کرده یک درخت می گرداند یعنی ما را بر وی پیوند می زند (رومیان ۱۱:۱۱-۲۴). اما معنای «ما را بر وی پیوند می زند» چیست؟ پیوند عبارت از این است که گیاه ضعیفی را که نمی تواند به تنهایی در خاک رشد نماید به گیاه دیگری که قوی است وصل

نمایند. تعמיד هم به همین ترتیب عمل می‌نماید یعنی عصارهٔ عیسای از مرگ برخاسته یا به عبارت دیگر روح القدس که بر وی زیست می‌نماید به ما منتقل شده ما را از حیات عیسای رستاخیز کرده یعنی از حیات خدا که کمال است تغذیه می‌نماید. اهمیت تعמיד از همین امر ناشی می‌شود و باید اکنون آن را دقیق‌تر بررسی نماییم.

تعמיד در عهد جدید

معنای لغت «تعמיד»

لغت تعמיד در زبان باستانی یونانی به معنای «فرو بردن» و «غوطه ور کردن» می‌باشد و یونانیان قدیم هرگاه می‌گفتند که کشتی دشمن را «تعמיד داده‌اند» منظورشان این بوده که کشتی را غرق کرده‌اند.

خداوند عیسی لغت تعמיד را برای بیان مرگ و دفن خود به کار می‌برد و هنگامی که رنج و مرگ در رستاخیز خود را به شاگردان اعلام می‌دارد یعقوب و یوحنا، فرزندان زبیدی که از سخنان او فقط حرفهای مربوط به ورود وی را به جلال به خاطر سپرده بودند از او چنین درخواست می‌نمایند: «به ما عطا فرما که یکی به طرف راست و دیگری بر چپ تو در جلال تو بنشینیم». آنها از همان هنگام خود را در نقش وزیران پادشاه آینده یهود می‌دیدند!... عیسی به آنها چنین پاسخ داد: «آیا می‌توانید تعمیدی را که من می‌یابم بیابید؟» با این سخنان او به مرگ خود اشاره می‌کرد و آنها در کمال ناآگاهی گفتند: «می‌توانیم». عیسی سپس چنین ادامه داد: «تعمیدی را که می‌یابم خواهید یافت» و در حقیقت به شهید شدن آنها اشاره می‌کرد (متی ۲۰: ۱۷-۲۲؛ لوقا ۱۸: ۳۱-۳۴؛ مرقس ۱۰: ۳۳-۴۰). بدین ترتیب برای عیسی تعמיד گرفتن به معنای سهیم شدن در مرگ وی و مردن است ولی مرگی که تولد دوباره را به دنبال دارد و این همان چیزی است که خداوند ما برای نیکو دیموس تشریح نمود.

برگزاری آیین تعמיד

اکنون ما می‌توانیم مراحل برگزاری آیین تعמיד را درک نماییم، آیینی که امروزه نیز به همانگونه که بازیل قدیس در اوایل قرن چهارم در رساله‌ای راجع به روح القدس تشریح نموده است، برگزار می‌کنیم.

در اینجا یادآور می‌گردد که کلیسای اولیه اشخاص بالغی را تعמיד می‌داد که به مدت سه سال تعلیم یافته بودند و آیین تعמיד نیز طی مراحل مختلفی که متوالیاً در طول این مدت آمادگی، برگزار می‌شد صورت می‌گرفت. این مراحل عبارتند بودند از:

۱- پذیرفتن تعמיד خواستگان و ممه‌ور ساختن ایشان با نشان

صلیب.

۲- اعلام قانون ایمان.

۳- بیان دعای «ای پدر ما».

۴- کسانی که در عید گذر مسیح راز تعمید را دریافت خواهند کرد زمان «توبه و روزه» را آغاز می‌کنند.

۵- دفع ارواح ناپاک.

۶- تدهین با روغن خاص تعمید خواستگان.^(۱)

۷- دریافت راز تعمید در شب احیای عید رستاخیز مسیح.

حال آیین تعمید را همینطور که امروز در کلیساها برگزار می‌شود بررسی می‌کنیم:

۱- دفع ارواح ناپاک.

عیسی ارواح ناپاک را می‌راند و آنهایی را که تحت تسلط شیطان بودند رهایی می‌بخشید و این قدرت را به شاگردان خود نیز عطا نمود. انسان گناهکار قبل از توبه و بازگشت به سوی خدا و گرفتن تعمید، برده شیطان می‌باشد و به همین دلیل انسانهایی که غالباً بعد از عصبانی شدن می‌گویند: «نفهمیدم چه گفتم یا چه کردم»، اقرار می‌نمایند که آزاد نبوده بلکه برده قدرتی هستند که بر آنها مستولی می‌باشد.

کشیش قبل از تعمید با دعا کردن به نام مقدس کسی که روی صلیب بر شیطانی که قدرت مرگ را دارد پیروز گردید، به شیطانی که «روح دروغ، روح خطا، روح شهوت و روح ناپاکی» است و به همدستان او یعنی ارواح پلید دستور می‌دهد که شخص «تعمید خواسته» را ترک نمایند، به این وسیله «تعمید خواسته» برای رفتن به سوی سرور جدید خود، مسیح نجات دهنده، آزاد می‌شود و این همان چیزی است که دفع ارواح ناپاک نامیده می‌شود.

۲- بازگشت به سوی خدا.

برای کسی که در طلب تعمید است بازگشت به سوی خدا عملی است آزادانه تا از راه آن، شیطان و اعمال او و تمام جاه و جلالش را رد نماید و زندگی خود را دگرگون ساخته، به سوی عیسی برگردد و به او ایمان آورده از این به بعد به او بپیوندد. در این لحظه در زندگی انسانی که طریق ملکوت خدا را بر می‌گزیند تا به اتحاد کامل با مسیح برسد لحظه سرنوشت سازی است. انگاره این دگرگونی و بازگشت (ر. ک حزقیال ۱۸: ۳۱-۳۲) نیم چرخشی است که تعمید شونده به طرف مغرب یعنی به طرف شامگاه و ظلمت انجام داده و سپس به طرف روشنایی یا مشرق و قربانگاه خدا بر می‌گردد و ندا بر می‌آورد: «به مسیح می‌پیوندم، به او به عنوان پادشاه و خدا ایمان

۱. «تعمید خواسته» نامی است که به کسی که به وسیله تعلیمات دینی بر حسب انجیل یعنی مژده، خود را برای تعمید آماده می‌نماید، داده می‌شود.

دارم.» و سپس «قانون ایمان» را می‌خواند تا در مقابل کلیسایی که اجتماع کرده، ایمان و اعتقاد خود به پدر، آفریدگار آسمان و زمین و عالم آشکار و پنهان و به پسر یکتای خدا که در زمان پنطیوس پیلطس به صلیب کشیده شد و در روز سوم رستاخیز نمود... و به روح القدس زنده‌گر که از پدر و پسر صادر می‌شود^(۱) بیان نماید. بدین ترتیب اعتراف به ایمان نیز قبل از تعمید است زیرا «هر که ایمان آورد، تعمید یابد، نجات یابد» (مرقس ۱۶:۱۶).

بدون ایمان، تعمید تنها نمایشی کفرآمیز و سرشار از دروغ خواهد بود که در آن حرکاتی انجام گرفته و کلماتی برخلاف افکار و اعتقادات شخص تعمید شونده بر زبان رانده می‌شود.

تعمید کودکان:

اغلب اوقات اطفال خیلی کوچک را تعمید می‌دهند، آنها چگونه می‌توانند ایمان آورده به مسیح بپیوندند در حالی که هنوز حتی نمی‌توانند حرف بزنند؟

هر طفل معمولاً به خانواده‌اش وابسته است و این همبستگی تاکنون ارزش خود را از دست نداده است. این همبستگی در گذشته که اطفال همان تعلیم و تربیت والدینشان را دریافت می‌داشتند، مستحکمتر بود. چنانچه طفل آنقدر کوچک باشد که هنوز آموزشی نداشته و نتواند ایمان خود را اعلام نموده، برگشت خود به سوی خدا را ابراز نماید، مادر یا پدر تعمیدی وی یعنی کسی که او را به کلیسا و جامعه ایمانداران و شاگردان مسیح معرفی می‌نماید و به خدا تقدیمش می‌دارد، ضمانت ایمان آینده وی را به عهده گرفته و به جای وی تعهد می‌سپارد. متأسفانه امروزه بعضی از پدران و مادران تعمیدی به وظایف خود به خوبی عمل نمی‌کنند. اگر طفلی ضمن بزرگ شدن راهی را که والدین و اولیای تعمیدی وی برایش انتخاب کرده‌اند، رد کند تعمید وی که می‌بایست تولد جدید باشد به صورت سقط روحانی، یعنی مردن طفل قبل از تولد واقعی در می‌آید. به همین دلیل است که طفل بسیار کوچک باید در صورتی تعمید داده شود که ایمان تمام خانواده‌اش امکان رشد ایمان وی را به موازات رشد بدنی پیش بینی نماید. به این ترتیب ایمان او طبیعتاً رشد خواهد کرد، همانگونه که از لحاظ جسم و هوش رشد می‌نماید.

۳- تبرک آب.

با اقرار ایمان و سپردن آزادانه تعهد به داشتن ایمان به مسیح و پیوستن به او، فرد «تعمید خواسته» (با اولیای تعمیدی وی به جای او) در واقع خود را به عنوان هدیه به خدا تقدیم می‌نماید. سپس کشیش آفرینش اعجاب آور دنیا به دست خدا را یادآوری نموده تجدید حیات تمام آفریدگان را به هنگام داخل شدن پسر خدا در آبهای رود اردن و فرود روح القدس به صورت کبوتر بر وی و بر روی آنها که آغاز آفرینش جدید و احیای تمام چیزها و گذر دنیا از هبوط به ملکوت خدا را به همراه داشت، به خاطر می‌آورد. سپس از خدا

درخواست می‌نماید که این احیا را توسط حضور روح القدس تحقق بخشد و همانگونه که آبهای رود اردن را تقدیس نموده بود، آب تعمید را نیز تقدیس نماید و آن را به صورت «آب نجات و پوششی از فساد ناپذیری و تقدیس جسم و روح» درآورد. این عمل به معنای طلبیدن روح القدس زنده گر جهت نزول بر آب تعمید است تا اینکه آب تعمید را جایی گرداند که «تعمید خواسته» در آن به مسیح مصلوب و دفن شده و از مرگ برخاسته پیوند یافته از این طریق حیات روح القدس را دریافت بدارد.

۴- سه بار فرو بردن در آب.

پس از آنکه تعمید خواسته لباس کهنه خود یا به عبارت دیگر «رخت پوستی» آدم و حوا را که بعد از هبوط برایشان ساخته شده بود از تن درآورد، بدنش با روغن تدهین می‌شود تا «در مقابل شریر، مبارزی شکست‌ناپذیر گشته» و شریر دیگر بر وی مسلط نباشد. سپس به نام پدر و پسر و روح القدس وی را سه مرتبه در آب فرو می‌برند یا تعمید می‌دهند تا «در مرگی مانند مرگ مسیح با او یکی شود» یعنی مسیح را در قبرش، که حوض تعمید نشانگر آن است همراهی نموده در رستاخیزی وی سهیم شود. «نمی‌دانید که جمیع ما که در مسیح عیسی تعمید یافتیم در موت او تعمید یافتیم، پس چونکه در موت او تعمید یافتیم با او دفن شدیم تا آنکه به همین قسمی که مسیح به جلال پدر از مردگان برخاست، ما نیز در تازگی حیات رفتار نماییم. زیرا اگر بر مثال موت او متحد گشتیم هر آینه در قیامت وی نیز چنین خواهیم شد» (رومیان ۶: ۳-۵). در همین جاست که «تعمید خواسته» با مسیح خود روبرو شده و با او پیوند می‌یابد. در همین جاست که «راز اتحاد» با مسیح تحقق می‌یابد و او با عیسای رستاخیز کرده «از یک درخت» گشته پسرخوانده خدا می‌شود و مانند مسیح توسط روح القدس مسح می‌گردد.

۵- تثبیت روح القدس.

به همین دلیل است که «شخص تعمید یافته» پس از خروج از آب حوض تعمید، مسح روح القدس یعنی تثبیت روح القدس را توسط روغن مسح (میرون) دریافت می‌نماید یا به عبارت دیگر با

۱. کلیسای ارتدکس بر «سلطنت» پدر تأکید می‌کنند و عقیده دارند که در سه گانه مقدس، پدر سرچشمه همه چیز می‌باشد. در حالی که کلیساهای کاتولیک با استفاده از دیگر متون انجیل (یوحنا ۷: ۳۳-۳۹، ۱۵: ۲۶، ۲: ۲۲؛ لوقا ۲۴: ۴۹)، بر شریک بودن پسر و فرستادن روح القدس، تأکید می‌نمایند و نتیجتاً در آیین عبادت به هنگام اقرار ایمان چنین می‌گوییم: «روح القدس از پدر و پسر صادر می‌گردد».

این دو نقطه نظر از قرن نهم باعث تفکیک روم و قسطنطنیه بوده است. ولی می‌توانیم امید داشته باشیم که تبادل نظری که هم اکنون بین الهیدانان این دو کلیسا جریان دارد، این موضوع را روشن نموده و ثابت نماید که دو نقطه نظر فوق بیش از آنکه متضاد باشند مکمل یکدیگرند.

«مهر عطیه روح القدس» ممه‌ور می‌شود تا روح القدس که بر پسر خدا قرار دارد بر او نیز که با پسر خدا اتحاد یافته قرار گیرد. به این ترتیب «شخص تازه تعمید یافته» فرزند پدر شده و خطاب به خدای خود ندا بر می‌آورد: «ابا، پدر» (ر. ک رومیان ۸: ۱۵؛ مرقس ۱۴: ۳۶). از این به بعد «نو تعمید یافته» از طرف پدر به پسر خواندگی دعوت شده به راز سه‌گانه مقدس راه می‌یابد.

۶- مشارکت در راز عشای ربانی.

«شخص تازه تعمید یافته کسی که جدیداً به نور الهی منور شده است لباس سفید، لباس روشنائی را بر تن کرده و به اجتماع شرکت کنندگان در راز عشا ربانی، یا اجتماع برگزارکنندگان آیین قربانی مقدس یعنی کلیسا وارد می‌شود در حالی که همه مردم چنین می‌سرایند «همه شما که در مسیح تعمید یافته‌اید مسیح را بر تن نموده‌اید، هلولویاه». سپس متنهایی از رساله‌ها و انجیل خوانده می‌شود و «شخص تازه تعمید یافته» برای اولین مشارکت در راز عشای ربانی به اجتماع برگزارکنندگان آیین قربانی مقدس می‌پیوندد. شرح راز تعمید را با مرور متنی از رساله به رومیان که در آن پولس قدیس اصل تعمید را بطور خلاصه بیان کرده است، خاتمه می‌دهیم.

«جمیع ما که در مسیح تعمید یافتیم، در موت او تعمید یافتیم. پس چونکه در موت او تعمید یافتیم با او دفن شدیم تا آنکه به همین قسمی که مسیح به جلال پدر از مردگان برخاست، ما نیز در تازگی حیات رفتار نماییم. زیرا اگر بر مثال موت او متحد گشتیم، هر آینه در قیامت وی نیز چنین خواهیم شد، زیرا این را می‌دانیم که انسانیت کهنه ما با او مصلوب شد تا جسد گناه معدوم گشته دیگر گناه را بندگی نکنیم. زیرا هر که مرد از گناه مبرا شده است. پس هرگاه با مسیح مردیم، یقین می‌دانیم که با او زیست خواهیم کرد زیرا می‌دانیم که چون مسیح از مردگان برخاست دیگر نمی‌میرد و بعد از این موت بر او تسلطی ندارد. زیرا به آنچه مرد یک مرتبه برای گناه مرد و به آنچه زندگی می‌کند برای خدا زیست می‌کند. همچنین شما نیز خود را برای گناه مرده انگارید اما برای خدا در مسیح عیسی زنده».

(رومیان ۶: ۳-۱۱ متنی که در مراسم تعمید خوانده می‌شود).

۷- به عهده گرفتن تعمید.

تعمید سحر و جادو نیست. راز بزرگی که روح القدس در تعمید به آن تحقق می‌بخشد تنها در صورتی به ضمیر آگاه و نهاد روانی شخص تعمید یافته دست می‌یابد که با همکاری آزادانه وی انجام گیرد. بنابراین برای تحقق بخشیدن به راز تعمید در زندگی یک عمر وقت لازم است. سراسر طول عمر لازم است که شخص تعمید یافته به نحوی قطعی نسبت به گناه بمیرد تا واقعاً برای خدا زیست نماید. تمام عمر لازم است تا نفوذ مسیح و روح القدس با همکاری آزادانه

شخص تعمید یافته به تدریج در اعماق قلب و روح و کل وجودی وی
رسوخ نماید تا شخص تعمید یافته تبدیل به تصویر حقیقی مسیح
گشته، مسیحی شود.